

Nr 437.

Av herr **Ericsson, Carl Eric**, och herr **Berg, Robert**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till uppbördsförordning, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 370 med förslag till uppbördsförordning m. m. har föreslagits, att skatteuppbörden beträffande sjömän skall verkställas i huvudsak efter samma grunder som gälla i fråga om andra arbetstagare. Under en följd av år hava representanter för såväl sjöfolket som rederinäringen framhållit angelägenheten av, att särskilda bestämmelser införas i fråga om beskattning av sjöfolket.

I anledning av det av 1944 års uppbördsberedning framlagda förslaget till omläggning av uppbördsförfarandet hava såväl Sveriges redareförening som samtliga sjöfolksorganisationer framhållit nödvändigheten av att sjöfolkets beskattningsfråga löses enligt särskilda riktlinjer. Härvid har påyrkats, att sjöfolkets skatter skola göras definitiva och till stöd härför har anförts i huvudsak följande.

På grund av sjömansyrkets egenart är det ej möjligt för sjöfolk i allmänhet att avgiva självdeklaration och ej heller att tillvarataga sina intressen genom besvär över beskattningsmyndigheternas beslut. Dessa omständigheter föranleda, att sjömän enligt den nuvarande ordningen bliva taxerade för större inkomst än de i verkligheten åtnjutit samt påförda utskylder med högre belopp än som rätteligen bort påföras dem. Berörda olägenheter för sjöfolket komma icke att undanröjas genom en reform i enlighet med uppbördsberedningens förslag. Även om detta genomföres och sjöfolket för framtiden får erlægga en del av sina skatter i förskott, måste man likväl räkna med, att sjömän, särskilt de som äro sysselsatta i utrikes fart, i mycket stor omfattning komma att bliva restförda för den kvarstående skatten samt nödgas erlægga densamma genom införsel i lön. Med hänsyn till svårigheten att nå sjömännen med olika slag av meddelanden komma sjömännen för det fall, att den preliminära skatten uttagits med för högt belopp samt restitution av det för mycket erlagda beloppet skall verkställas, i stor utsträckning icke att erhålla detta belopp inom rimlig tid. Det ligger även i sakens natur, att sjömännen, därest deras inkomstförhållanden under beskattningsåret mera avsevärt ändras, icke hava samma möjlighet som andra arbetstagare att erhålla jämkning av det preliminära skattebeloppet. Man

måste sålunda befara, att sjöfolket kommer att känna sig försatt i en sämre belägenhet än andra arbetstagare, samt att sjömännen för att helt undgå skatt till Sverige söka anställning ombord å sådana utländska fartyg, å vilka skatt vid källan icke uttages av dem. En utveckling i denna riktning skulle helt naturligt vara till skada icke blott för stat och kommun utan även för den svenska rederinäringen. Det är berörda organisationers uppfattning, att uppbördsfrågan för sjöfolket bör lösas i samband med en reform av beskattningsreglerna samt taxeringsförfarandet för dem. En lösning av dessa frågor skulle utan alltför stora olägenheter kunna genomföras samtidigt med det nu föreliggande förslaget till uppbördsreform. Med hänsyn till sjöfolkets säregna levnadsförhållanden torde nämligen en förenkling av beskattningssystemet för dem icke kunna åberopas såsom skäl för en motsvarande reform för andra grupper av skattskyldiga. Det får anses lämpligt, att sjöman av såväl befäls- som manskapsgrad, som icke åtnjuter inkomst av annat slag än av sin anställning ombord å fartyg, skall erlägga skatt genom avdrag å lönen. Den sålunda erlagda skatten skall vara *definitiv* för sagda grupp av sjömän. Därest sjömannen åtnjuter, förutom inkomst av anställning ombord å fartyg, jämväl inkomst av annan förvärvskälla till något större belopp eller har förmögenhet av viss storleksordning, skola de vanliga beskattningsreglerna samt taxeringsförfarandet äga tillämpning. Genom denna gränsdragning mellan olika kategorier av sjömän kan man räkna med, att flertalet sjömän tillhörande manskapet, vilka i allmänhet icke hava annan inkomst än av sin tjänst ombord och vilka i regel ej heller hava någon förmögenhet, komma att få erlägga definitiv skatt genom avdrag å lönen. Vad angår befälet torde det övervägande antalet hava inkomst av andra förvärvskällor än sin tjänst ävensom någon förmögenhet, varför denna grupp av sjömän bör beskattas enligt de regler, som gälla för skattskyldiga i allmänhet. Då sistnämnda kategori sjöfolk i regel får anses äga förutsättningar att på ett relativt tillfredsställande sätt tillvarataga sina intressen, synes ej erforderligt att införa särskilda regler för nämnda skattskyldiga.

I avseende å beräkningen av skatten för sjömän, vilkas huvudsakliga inkomst härleder sig från anställning ombord å fartyg, få vi hänvisa till vad Sveriges redareförening, med instämmande av de ombordanställdas organisationer, ovan anført i skrivelse till kommerskollegium den 8 augusti 1945, vilken finnes intagen å s. 275—278 i Kungl. Maj:ts proposition nr 370.

I anledning av den nu föreliggande propositionen hava några särskilda undantagsbestämmelser icke genomförts i fråga om sjöfolkets beskattning, utan är meningen den, att skatteuppbörden för dem skall, såsom ovan nämnts, äga rum enligt samma linjer som för övriga arbetstagare. Med hänsyn till de säregna förhållanden, som gälla i fråga om sjöfolket, är det vår bestämda uppfattning, att det nu föreliggande förslaget icke blott kommer att medföra betydande praktiska svårigheter vid genomförandet utan även leda till, att det avsedda resultatet, att sjöfolket skall erhålla lindring i sin

skatteuppbörd, icke uppnås. Då det är synnerligen angeläget, att frågan om sjöfolkets beskattning omedelbart upptages till omprövning, få vi anhålla,

att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 370 ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att utredning omedelbart verkställas angående införande av en definitiv skatt vid källan för allt sjöfolk.

Stockholm den 10 november 1945.

Carl Eric Ericsson.

Rob. Berg.
